

Абинашна М. В., здобувачка вищої освіти гр. ПУА-201
Науковий керівник- **Пономаренко С. І.**, к.е.н., доцент
Національний університет «Чернігівська Політехніка»

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ПУБЛІЧНА ВЛАДА

Публічна влада – це державна організація політичного життя, що здійснюється за допомогою спеціального ієрархічно та територіально організованого апарату, легітимного використання примусу та права видавати нормативні акти, обов'язкові для всього населення. У науковій літературі вказується на такі характерні формальні ознаки публічної влади:

1) вона володіє суверенітетом, тобто верховенством і незалежністю від будь-яких інших соціальних структур як усередині країни, так і за її межами, у формулюванні й проведенні внутрішньої й зовнішньої політики;

2) виконання владних функцій здійснюється людьми, які безпосередньо не виробляють матеріальних благ та зайняті переважно відправленням державних функцій;

3) здійснює керівництво та управління всією країною, використовуючи при цьому різні державні органи, насамперед, державний апарат;

4) проводить регулярний контроль діяльності усіх державних органів, громадських організацій, рухів, посадових осіб;

5) створює закони і підзаконні акти, обов'язкові для всіх фізичних та юридичних осіб;

6) запроваджує і реалізує комплекс вимог законності, забезпечує стабільність правопорядку.[7, с. 43]

Місцеве самоврядування дозволяє значно демократизувати апарат управління і вирішувати місцеві питання, забезпечуючи максимальне врахування інтересів громад, поєднувати інтереси і права людини та інтереси регіонів і держави в цілому, створити певні протизаги центральній владі, не допускати можливого свавілля з її боку. Місцеве самоврядування ґрунтується на тому, що практично жодною країною неможливо управляти лише з центру. Тому її територія поділяється на певні адміністративно-територіальні одиниці різних рівнів (області, райони, громади тощо), в яких функціонують, як правило, одночасно виборні представницькі органи, які, попри відмінності у формуванні цих органів, разом творять єдину систему здійснення публічної влади на місцях.

Місцеві ради яка представницькі органи: є виборними органами, що складаються з депутатів, обраних безпосередньо територіальною громадою; акумулюють інтереси територіальних громад і володіють правом представляти їх; мають виняткове право приймати рішення від імені територіальної громади. Реформування публічної влади в Україні характеризується, як постійна константа, що пов'язана з пошуком оптимального вирішення проблеми територіальної організації влади в Україні, перерозподілу владних повноважень між центральними органами влади та органами місцевого самоврядування. [13, с. 29]

Підсумовуючи, зазначимо, що надання послуг є однією з базових функцій публічного управління, проте не менш важливою є функція вироблення та реалізації публічної політики. Децентралізація вказує на те, що місцевий та регіональний рівні стають базовими у виробленні політики, відповідно зростає роль громад у розвитку українського суспільства, у тому числі і держави. Передача повноважень органам місцевого самоврядування надала нові можливості та широкий простір для проведення різних місцевих політик. Акцентовано увагу на тому, що місцева публічна влада має конституційний характер, позаяк засади, принципи, система органів, через які народ її реалізує, визначає Конституція України, а нормативно-правові акти відповідних органів місцевої публічної влади мають відповідати Конституції та законам України. Зроблено висновок, що саме через місцеве самоврядування найповніше можна реалізувати ідею

здійснення влади народом безпосередньо, вирішити важливі питання взаємодії держави, територіальних громад, особи. До того ж, кожна територіальна громада повинна мати ідею, яка б об'єднала навколо себе всіх її членів і традиції, дотримання яких є обов'язком кожного її жителя, але не можна забувати і про необхідність забезпечення присутності держави в адміністративно-територіальних одиницях, відстоювання у них загальнодержавних інтересів.

Список використаних джерел

1. Загальні засади місцевого самоврядування в Україні : підруч. / [авт.-упоряд. : О. В. Батанов, Н. М. Батанова, В. М. Вакуленко та ін.] ; за заг. ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. – К. : НАДУ, 2010. – С. 47–48.
2. Державне управління в Україні : централізація і децентралізація: Монографія // [Відпов. ред. – проф. Н. Р. Нижник]. – К. : УАДУ, 1997. – 448с.
3. Державне управління : навч. посіб. / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна, Л. Ю. Гордієнко; за ред. А. Ф. Мельник. – 2-ге вид., випр. і доп. – К. : Знання, 2004. – 342 с.

Коробко В. В., здобувачка вищої освіти гр. ПУА-201
Науковий керівник – **Пономаренко С. І.**, к.е.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка»

СТИЛІ ТА МЕТОДИ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ СУЧАСНИМ КЕРІВНИКОМ ОРГАНУ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Сучасний світ постійно підштовхує нас до певного вибору, який безпосередньо впливає на розвиток подальших подій. Кожного дня доводиться вирішувати, як краще вчинити, як краще зробити, як краще відповісти, адже можливостей зробити щось інакше – безліч. Будь-яке управління фактично не може існувати без прийняття рішень, адже фактично є основою та невід'ємною складовою вищезазначеної процедури. Так як прийняття управлінських рішень є дуже відповідальним та важливим процесом, то далеко не кожен може прикласти руку до цього.

При аналізі процесу управління як такого, Дерлоу Д. зазначає, що ефективно прийняття управлінських рішень базується на балансі трьох елементів: логіки, інтуїції, досвіду. Кожен з яких окремо важливий для формулювання висновків [2]. Саме ці чинники є доволі важливими під час прийняття управлінських рішень, але не можна сказати, що тільки на них ґрунтується цей процес. Логіка, досвід та інтуїція являють собою скоріше аналіз і набуті навички в процесі пізнання та є його результатом. Будь-яке прийняття управлінського рішення ґрунтується на чотирьох основних етапах: збір інформації, підготовка рішення, прийняття рішення та реалізація рішення. Фундаментально сам процес складається з трьох етапів, а саме: аналіз підготовленої інформації, розробка і вибір альтернатив та вибір одного із представлених варіантів. Управлінські рішення між собою класифікують за рядом критеріїв, зокрема: залежність, підстава, динамізм, визначеність ситуації, характер та структурованість.

Щодо класифікації за стилями прийняття управлінських рішень є три основні критерії – за співвідношенням зусиль менеджера на стадії розробки; за ступенем участі підлеглих в процесі прийняття рішень та за рівнем організації управлінських рішень.

За першою класифікацією існує п'ять стилів прийняття управлінських рішень, що залежать від співвідношення зусиль менеджера на стадії розробки альтернатив (А) і на стадії їх аналізу, оцінювання та контролю (АОК). Відповідно до цього є інертний, обережний, урівноважений, ризикований та імпульсивний стилі прийняття рішень. Інертний стиль характеризується дуже повільним та в'ялим процесом, дуже обережним пошуком альтернатив, бажанням зробити все ідеально, адже є страх критики. Тому зазвичай такий стиль притаманний дуже сором'язливим чи невпевненим у собі людям. Обережний стиль дещо відрізняється від інертного більш творчим підходом та